

KAŠTÁNEK

2/2022

Pastýřský list na rozloučenou

Draží přátelé, když jsem před 30 lety přijímal úřad olomouckého arcibiskupa, řekl jsem tehdy v nástupní homilii: Slavíme mši svatou za církve, za místní církve této diecéze, která dostala nového biskupa. My nejen prosíme za církve, my ji prožíváme. Shromáždění v této starobylé katedrále zakoušíme radost společenství bratří a sester spojených v Ježíšově jménu. V srdci mi znějí slova svatého Petra: „*Vy jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý,*

lid patřící Bohu jako vlastnictví“; nebo Pavla: „*Jste Boží chrám a bydlí ve vás Boží duch*“; nebo svatého Jana ve Zjevení: „*Pojď, ukážu ti nevěstu, choť Beránkovu... a ukázal mi svatě město... jak sestupuje z nebe od Boha a září Boží vznešeností.*“ Zažívat radost z církve znamená zažívat radost z Boha přítomného v církvi, v našem společenství, v nás samých. Církve jako viditelný chrám Boží, naplněný Duchem Svatým, tajemné Kristovo tělo, slo-

Foto: Člověk a víra / Josef Polehna

žené z nás jako údů a proniknuté Svatým Duchem, je působivé znamení pro svět. Je jako svátost, která pomáhá lidem hlouběji se spojit s Bohem i mezi sebou navzájem, jak říká Druhý vatikánský koncil. Posvátná liturgie hovoří o *vznešené církvi, městě postaveném na návrší, vidí ji všichni a ona osvěcuje všechny, v ní září Beránek jako nehasnoucí světlo a ozývá se vděčný zpěv blažených...*

Mohli jsme si připadat jako zamilovaní, kteří se zasnili, a pak pocítuji lítost, že realita není tak zářivá. Jistě, církev má plno chyb, a dokonce se v ní řeší i skandály. Ale jak by neměla chyby, když jsem v ní já a vy, lidé chybující a hříšní. Ano, je to pravda, říkáme jako realisté, ale přesto se nesmíme bát zahledět do krásy církve, abychom dostali chuť a odvahu do budování právě takové podoby církve, jakou ukazuje sám Pán. Tehdy jsem mluvil o své vizi biskupské služby. Chtěl jsem spolu se svými spolupracovníky a se všemi, kdo byli ochotní se zapojit, být stále zahleděný do krásy Božího města, dívat se na Boží plány tohoto města a realisticky hodnotit současný stav stavby církve na kousku staveniště, kterým je naše diecéze. Její základy u nás jako zkušený stavitel kdysi kladl svatý Metoděj a po něm mnozí další. V posvátné úctě k dílu našich předků, které nás zavazuje, jsme chtěli budovat svůj díl stavby.

Děkoval jsem všem kněžím, řeholníkům i laikům, kteří žili a žijí své křesťanství opravdově, takže Boží milost může skrze ně působit. S velkou úctou jsem se díval na všechny, kteří jednali podle svého svědomí a zachovali věrnost církvi i v těžkých zkouškách, na všechny, kteří nepodlehli kompromisům a dokázali dávat Boha a jeho přikázání na první místo, na všechny,

kteří měli odvahu i v těžkých okolnostech budovat církev náročným apoštolátem, ale i na ty, kteří přes své pády a bloudění poctivě hledali pravdu a dokázali dělat pokání. Poukázal jsem na místa zvlažnělá a odcizená Bohu, na lidi, k nimž evangelium ještě neproniklo, protože se nenašli ti, kdo by je hlásali srozumitelnou řečí. Dnes mohu děkovat Bohu za církevní školy, charity, obnovená společenství různých skupin a spiritualit i nové kostely. Boží milost působí stále. Působí taky skrze Vás a já dnes, kdy děkuji Bohu za milost tak dlouhého působení v této diecézi, děkuji taky Vám. Jestli se něco podařilo, bylo to díky Boží milosti a úsilí mnohých, díky široké spolupráci. Duchovní chrám, ve kterém jsme jako živé kameny každý na svém místě, se může stavět jen společně.

Kde se v této stavbě nachází kdokoli z nás, to připravil Boží plán, ale na nás záleží, jestli jsme kameny pevné, spolehlivé, dobře napojené na své sousedy, opracované podle Božích představ a oživené Duchem Svatým. Čím ochotněji přijímáme Boží slovo a čím rozhodněji mu říkáme své ANO, aby se mohlo vtělit do našich skutků, tím více odpovídáme Boží představě o našem životě, otevíráme se působení Ducha Svatého, stáváme se realizovanými křesťany a máme větší význam pro duchovní chrám, který společně stavíme. Jako se nemůže skrýt město ležící nahore, jako se rozsvícené světlo nestaví pod kbelík nebo pod postel, ale na svícen, aby všichni v domě viděli, jako dary Ducha Svatého nejsou dány jednotlivci pro jeho osobní užitek, ale proto, aby jimi sloužil druhým, tak je naše společná práce na budování místní církve službou společnosti, ve které žijeme. Nikdo z nás nemůže odsu-

zovat ty, kteří – řečeno slovy Písma – sedí ve tmě, ale musíme se ptát: Je tato temnota zaviněná jen jejich slepotou, nebo je spíš vinen ten, kterého Ježíš určil, aby byl světlem, a on dost nesvítí? A tady musím přiznat nejen vlastní chyby, ale i mnoho našich společných dluhů, protože velikost úkolu byla silně převyšující. Proším o odpuštění Boha i Vás. Úkol, který Vám zůstává, je stále přesahující, ale nebojte se ho. Jde o dílo Boží. Já dnes odcházím na jiné pracoviště, kam mě, jak věřím, posí-

lá Bůh. Vy zůstáváte a Vaše poslání trvá. **Modlete se, aby Vám Pán brzy poslal nového biskupa, který vás povede, ale nezapomeňte, prosím, že záleží na Vaší spolupráci s ním, na každém z Vás, a budujte krásný Boží chrám diecéze společně. Pamatujte v modlitbě i na mě, abych své nové poslání zvládl.** Já Vám budu nadále každodenně žehnat.

+ Jan Graubner,
emeritní arcibiskup olomoucký

Modlitba za šťastnou volbu biskupa

*Bože, věčný pastýři, ty sám ustavičně řídíš a chráníš svou církev;
vyslyš naše prosby a dej, ať se novým biskupem olomoucké arcidiecéze stane ten,*

kdo se ti líbí svatostí života a bude se o tvůj lid starat s apoštolskou horlivostí a láskou.

Prosíme o to skrze Krista, našeho Pána.

Amen.

Otčenáš. Zdravas Maria.

Drahý otče biskupe,

jako jeden z Vašich kněží děkuji Bohu za možnost vyrůstat i pracovat v církvi pod Vaším pastýřským vedením. Těším se na letošní kněžskou pout' na Svatý Hostýn, při které – jak doufám – budeme koncem června za Vaši službu děkovat Pánu společně.

V den oznámení Vašeho jmenování do Prahy (13.5.) myslím na papežskou volbu Benedikta XVI., který se v roce 2005 těšil na zasloužený odpočinek, ale Pán to viděl jinak. Kolik dobrého pak vzešlo z pokorné poslušnosti kardinála Ratzingera vůči hlasu Toho, jenž kdysi s láskou řekl Petrovi: „Pas moje ovce!“ Víím, že to pro Vás musí být nesmírně těžké. Milujete Moravu a 30 let jste byl horlivým metropolitou jejího katolického společenství. Jistě si najdete cestu také k myslím a srdcím mnoha našich bratří a sester ve středních Čechách.

Z Vašeho dosavadního způsobu vedení diecéze je zřejmé, že svou pozornost určitě nebudete omezovat na hlavní město. Pokud snad někde narazíte na nepochopení, nespravedlivou kritiku, nebo dokonce zlou vůli, nenechte se odradit. Modlím se za Vás a budu to činit i po Vašem odchodu z Olomouce. Nikdy nezapomenu, skrze které ruce mě Pán postavil do kněžských řad a kolikrát jste mi také v různých situacích osobně pomohl. Proším, držte nám palce, abychom také v olomoucké diecézi kráčeli dál společně a s důvěrou vpřed jako Boží lid. Otče, prosíme o pozhnání.

P. Tomáš Klíč z Rokytnice

1. svaté přijímání v našich farnostech

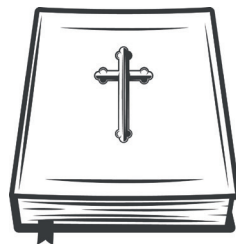
Rokytnice 5. 6. 2022: Tobiáš Pospíšil, Oliver Motal, Sofie Motalová, Matouš Hrabal, Aleš Výmazal

Citov 12. 6. 2022: Lucie Dostálová, Marek Kajnar, Elizabeth Cábová, Lukáš Kajnar

Rokytnice 8. 4. 2022: Všichni společně při křtu Tobiáše Pospíšila a před první svatou zpovědí ostatních dětí.

Slavnost Božího těla

Ze vzpomínek pamětníků víme, že Boží tělo se dříve slavilo důstojně, stejně jako dnes, ale více okázale.

Již několik dnů před slavností se ve vsi, kudy se měl ubírat průvod, natírala okna a dveře, všude se zametalo, aby vše zářilo čistotou. Den před Božím tělem se stavěly u čtyř domů menší oltáře. Byly u domu paní Marie Hybnerové, dům čp. 8; u pana Cyrila Rygala, čp. 17; pana Polykarpa Nevřely, čp. 29; u domu pana Josefa Šípka, čp. 42. Na strany oltářů se připevnilly břízové větve a na stěny oltářů se zavěsily krásné obrazy, stály zde také vázy s čerstvými květinami (tak se staví oltáře i dnes). V tento den byla v kostele dopoledne slavná mše svatá. Po mši vyšel z kostela průvod s korouhvelemi (prapory) a křížem. Vpředu šla dlouhá řada družiček s košíčky plných květin, které rozhazovaly cestou, kudy se průvod ubíral. Potom šla školní mládež a za ní mládež dospělejší a muži. Nesměla chybět dechová kapela, za kterou šli vojenští vysloužilci s praporem. Následovali dobrovolní hasiči v parádních uniformách s

bílými rukavičkami, za hasiči šli ministranti a kněz pod baldachýnem, který nesli čtyři významní občané. Potom šel patron kostela a baron Eihoff s rodinou a za nimi šel starosta obce s členy zastupitelstva. Průvod uzavíraly ženy. Průvod se za vyzvánění zvonů a vyhrávání hudby ubíral kaštanovou alejí k připraveným oltářům. U každého bylo krátké zastavení, ve všech oknech, kudy se průvod ubíral, byly rozsvícené svíce. Po návratu do kostela bylo slavnostní požehnutí. Po dobu průvodu byl provoz na silnici uzavřen.

I my dnes stavíme oltáře krásně vyzdobené, ale až ráno v den slavnosti (v dnešní době by asi přes noc nevydržely). Oltáře taky zdobíme květinami a obrazy. Snažíme se, aby byla slavnost Božího těla co nejdůstojnější. V dnešní době je průvod kratší, jen v okolí kostela, a není tak okázalý.

*Z obecní kroniky vybrala
Jarmila Ulehlová, Rokytnice*

Slavnost Těla a Krve Páně připadá na čtvrtek po slavnosti Nejsvětější Trojice. Obsahem svátku byla původně jen oslava Těla Páně (odtud známý název Boží tělo). Krev Páně dostala svůj vlastní svátek až roku 1849, kdy jej zavedl papež Pius IX. Svátek Božího těla se začal slavít především zásluhou augustiánky Juliány z Mont - Cornilonu v Lutychu (+1258), která od roku 1209 mívala vidění, že by takový svátek měl být v církvi zaveden. V jejím úsilí pokračovala její přítelkyně Eva z Lutychu (+1265). V lutyšské diecézi se poprvé svátek slavil roku 1246, pro celou církev jej roku 1264 ustanovil papež Urban IV, dřívější arcibiskup z Lutychu. Vypracováním liturgických textů pověřil To-

máše Akvinského. Zpočátku se svátek slavil bez průvodu s Nejsvětější Svátostí, ten byl zaveden později. Poprvé se takové procesí konalo v Praze roku 1355. Průvod s Nejsvětější Svátostí procházel kolem čtyř oltářů, u každého oltáře se četl začátek evangelia a udělovalo se svátostné pozhnání. Později dostal průvod charakter prosebného procesí.

Slavnost Těla a Krve Páně je slavnost eucharistie. Zatímco průvod je především oslavou reálné Kristovy přítomnosti v eucharistii, mešní texty si všímají druhých dvou aspektů: eucharistie jako oběti a eucharistie jako svátostného pokrmu. Kristus přítomný ve svátosti oltářní je týž Kristus, který zemřel a stále znovu je

obětován pro spásu světa: týž Kristus, který se nám dává za pokrm. Projevem eucharistické úcta není jen adorace – klanění se Kristu v Nejsvětější Svátosti, ale také účast na Kristové oběti a přijímání - svátostné spojení s Kristem, které nám dává podíl na jeho božském životě a je zdrojem jednoty církevního společenství. Svátek je jakýmsi shrnutím velikonočních událostí: ustanovení Nejsvětější Svátosti, Kristovy oběti kříže a dovršené zmrtvýchvstáním. Připomíná, že po svém nanebevstoupení zůstává Kristus mezi námi pod způsoby chleba a vína.

*Zkráceno z časopisu Amen 6/97,
autorka Dagmar Kopecká*

Vítání jara aktivním způsobem

V neděli 6. března se v Brodce konala akce (nejen) pro děti a rodiče, při níž účastníci společně s místními spolky a sdruženími přivítali jaro procházkou okolo Brodce, doprovázenou různými aktivitami. Zahájení proběhlo krátce po poledni u skautské klubovny registrací skupinek a předáním klíčové mapy, podle níž soutěžící vyhledávali jednotlivá stanoviště v průběhu vycházky. Do přípravy 10 stanovišť se kromě naší farnosti zapojily také spolky skautů, sokolů, ochotníků, medvěďácké společnosti, fotbalového klubu, Pirátské strany, dobrovolných hasičů, chovatelského a kynologického spolku. Po cestě prošly skupinky okolo kina, fotbalového stadionu, sokolovny a kostela, u něhož se soustředilo naše, v pořadí 9., farní stanoviště pod vedením paní Jitky Navrátilové. Úkolem soutěžících bylo chronologicky seskládat kartičky s významnými dny velikonočních svátků od Květné neděle po Velikonoční pondělí. K jednotlivým dnům poté členové skupinek přiřazovali kartičky s charakterizujícími obrázky, popisy a odpovídajícími

lidovými tradicemi. Úkol byl pro veřejnost náročný a zapojovaly se nejen děti, ale často především rodiče.

S pomocí nápovědy nakonec úkol zvládly všechny skupinky. I přes opravdu chladné počasí se akce zúčastnilo cca 40 skupinek. Cíl procházky byl opět ve skautské klubovně, kde byly přichystány drobné ceny pro děti, občerstvení a možnost opékání u ohniště.

Veronika Chrástková, Brodek

Uvolnit kněžské ruce i srdce

Drazí farníci, zatímco se pomalu uzavírá šestý rok mé kněžské služby v našich obcích, rád bych se vám omluvil, že poslední dobou bývám méně pozorný vůči signálům, jimiž se mě snažíte upozornit na své lidské i duchovní potřeby, problémy a otázky. Vážím si vaší otevřenosti a důvěry. Modlím se za vás vytrvale a v rozhovoru se svým duchovním vůdcem si před Pánem kladu otázku, kde je chyba. Řada z vás se totiž domnívá, že za mnou se svými životními trampotami nemůžete přijít, abyste mě snad neobtěžovali. Tak to určitě v církvi být nemá. Asi nejsem daleko od pravdy, když přiznám, že je má mysl příliš zaměřena na výkon a zaměstnání plněním úkolů, z nichž by se část dala svěřit šikovným spolupracovníkům, kdybych tolik netrval na svých představách. Typickou ukázkou je otázka budoucnosti farní zahrady v Rokytnici, na které bylo od ledna vykonáno mnoho práce, ale ještě mnohem víc jí zůstává před námi (např. plánování a realizace výsadby nových stromů).

V této souvislosti mi dovoluťe vyslovit **upřímné poděkování každému, kdo ve farnosti nečeká, až pan farář něco udělá nebo řekne, ale sám se za ním snaží přijít s iniciativou.** Díky koordinované iniciativě všímavých bratří a sester se u nás v minulosti dala do pohybu např. výroba nové zpodobnice pro kostel v Rokytnici, zprovoznění zvonů v Citově, čerpání

vody na zalévání zahrad v Brodku a Rokytnici, zúrodnění políčka a pěstování květin, výroba nových podsedáků do brodeckých lavic, jednání o zakázce na výrobu nových dveří a instalace topení v citovském kostele, ladění varhan a dlouhá řada pastoračních aktivit – zdokonalování péče o liturgii, dlouhodobě požehnaná činnost Edenu, modlitby matek, spolčo mužů, SJVS, Boží tělo s muzikou, zahradní slavnost, kvízová liga, májový bál, hodová kavárna, farní odpoledne, lukostřelba, příležitostné koncerty atd.

Kdybych měl zmínit pár záležitostí, kde mě osobně nejvíc tlačí bota, a proto s nadějí vyhlížím další pomocníky, pak se jedná o správu farní mušle (web), vydávání časopisu Kaštánek, vedení farní kroniky a ministrování při mši svaté. Výhledově je také třeba připravovat budoucí varhaníky a katechety. Pokud by se mezi námi někdo cítil povolán k zapojení do těchto činností, prosím, aby mě co nejdříve kontaktoval. Společně pak budeme hledat cestu, jak na to. V případě, že se nikdo neozve, budu nucen rozsah nyní poskytovaných služeb omezit, aby nebyly v naší farnosti na úkor kvalitní kněžské práce.

Přeji vám krásné letní dny a těším se na tradiční setkání při bohoslužbách i mimo ně.

otec Tomáš

Společná pouť

Poslední květnovou sobotu jsme se (farníci z Rokytnice, Brodku a Majetína) vydali autobusem na pouť do Králík a Neratova. Otec Tomáš nám se svým týmem připravil nádherný den. Všechno šlo podle plánu, do programu se nevloudila ani malá chybička. Počasí nám také přálo, tak jsme si naplno užívali atmosféru krásných poutních míst.

Již v 9 hodin jsme dorazili na náměstí v Králíkách, kde nás čekalo milé překvapení. Čekal tam na nás pán Lukáš Pernický, farník z Rokytnice. Zajímá se o historii, a tak vypomáhá v tamějším muzeu (bunkru). Provedl nás expozicí muzea s poutavým výkladem. Po rozloučení s Lukášem se ti zdutnější vydali pěšky na Horu Matky Boží v Králíkách a my ostatní jsme vyjeli autobusem až do areálu poutního místa. Duchovním naplněním byla mše svatá sloužená otcem Tomášem v tamějším kostele Nanebevzetí Panny Marie. V modlitbách při mši svaté i v autobusu jsme vzpomněli na všechny, kdo nás o modlitbu žádali i na ty, kteří s námi jet nemohli. Po mši svaté jsme si užívali výhledu do okolí. Při dobré viditelnosti jsme obhlédli patřičné dálky, stezku v korunách stromů i nově otevřenou visutou lávku pro pěší (nejdelší na světě) na Dolní Moravě.

Následoval další příjemný zážitek, a to velmi chutný oběd v poutním domě hned vedle kostela. Při nástupu do autobusu směr Neratov začalo přšet a obloha se nebezpečně zatáhla. Ale při vystupování u kostela v Neratově už nás zase vítalo sluníčko. Počasí dokreslovalo krásu naší pouti. Sešli jsme se v kostele při společné modlitbě. Nikam jsme nespěchali, tak i ti méně zdatní si pouť užívali ve velmi poklidném tempu a to nás naplňovalo pokojem a radostí. Na závěr následovalo posezení u kávy, procházka po okolí a už jsme se loučili s Neratovem a

odjížděli k domovu. Otec Tomáš zvolil velmi poutavý program poutě, ale zároveň šetrný k nám starším, za což mu patří zasloužený dík. Snažila jsem se aspoň trochu přiblížit atmosféru pouti a dodat vám odvahu k účasti na dalších poutních zájezdech. S Boží pomocí, pod ochranou Panny Marie vždy dojedeme třeba unaveni, ale šťastni domů.

Miluška Mrázková, Rokytnice

Farní den Rokytnice

Farní den Brodek

Farní den Citov

Kácení máje

Dříve se lidé dokázali bavit sami. Nebyla totiž jiná možnost, neznali televizi ani internet. I starší lidé tenkrát rozuměli žertům omladiny. Nebyla nouze ani o takové žerty, kdy mladí postavili přes noc kompletní žebříňák na střechu stodoly. Zvláště v letních měsících se scházela mládež večer po práci na hrázi panského rybníka, kde se zpívalo a hrálo na harmoniku až do noci. Různé zábavy začínaly v květnu kácením máje. Pár dnů před prvním májem šli mladí požádat majitele panství o jeden smrk, který se postavil jako máj. Na panství bylo vždy požadavku vyhověno. Máj se stavěl při hudbě do předem vykopané jámy. Postavený máj bylo třeba hlídat, aby ho přespolní nepodřezali nebo neodvezli; byla by to pro vesnickou mládež veliká ostuda. Máj se musel hlídat celý měsíc, až do poslední květnové neděle.

Ráno se šlo do kostela na mši, odpoledne chodily různé maškary, jako třeba felčar, který

měl na krku cedulku s žertovným nápisem. Někdy to byl Bolestýn, půllitr, místní felčar. V průvodu nesměli chybět dřevorubci, židovští obchodníci, zloději, lesník a jiné maškary. U máje se průvod zastavil a všichni se začali mezi sebou hádat. Když začali dřevorubci máj podřezávat, přišel lesník a jednoho ze zlodějí, kteří chtěli máj ukrást, postřelil. Narychlo byl povolán felčar, který poskytl první pomoc v podobě lahvinky alkoholu. Vyšetřovatel potom ukončil úřední jednání a všichni se seřadili do průvodu. V čele průvodu hrála hudba, za ní šel mládenec v hanáckém kroji a okolo něj z každé strany šla jedna Hanačka. Za nimi následovaly maškary a ostatní mládež. Průvod se odebral do hospody, kde začala taneční zábava. I když lidé měli tenkrát méně času a více se nadřeli, dokázali se sami pěkně pobavit.

Josef Ulehla senior, Rokytnice

Vzpomínky na májové

Bliží se měsíc květen, měsíc Královny máje. Zároveň se mi vrací vzpomínky na májové pobožnosti před více než 70 lety, když jsem chodila do základní školy. Každý večer jsme se všichni shromažďovali před sochou Panny Marie Lurdské. Dívky byly ozdobeny květinovými věnečky na hlavě. Stávalo se v řadách podle věku, děvčata vpředu a na konci vždy chlapi. Zde jsme prožívali májové pobožnosti, zpívali jsme mariánské písně a Litanií loretánskou. Kdo chodil do zdejší základní školy i měšťanky v Přerově, obdržel za účast na májové v hodině náboženství od pana faráře Jana Machálka razítko. Byla to pro nás velká radost, když nám za celý měsíc žádné nechybělo. A na konci května jsme dostali obrázky.

Každý rok na tyto májové vzpomínám a přála bych si, aby i nyní děti a mládež prožívaly tyto krásné večery. O Panno Maria, bez hříchu počatá, pros za nás, kteří se pod Tvou ochranu utíkáme.

Eliška Zábranská, Rokytnice

Svatý Hostýn

Všude na zemi se nacházejí posvátná poutní místa, kam chodí lidé na pouť. Všechna tato poutní místa mají něco společného - přitahují sem ty, kteří prožili Boží přítomnost, našli zde pokoj a načerpali novou sílu. Mezi taková místa patří také všem dobře známý a poutníky z blízkého i dalekého okolí hojně navštěvovaný Svatý Hostýn. Je to nejznámější poutní místo na Moravě, i když je Velehrad památnější. Svatý Hostýn je mezi věřícími velmi oblíbený hlavně proto, že je to poutní místo mariánské. Mezi stovkami obrazů Panny Marie nenajdeme jediný obraz Panny Marie s Ježíškem, který vrhá blesky na tatarská vojska, která tuto oblast obléhala. Dříve stávala na Hostýně dřevěná kaple. V roce 1650 nechal majitel zdejšího panství kapli rozšířit z dřívější velikosti 6 x 4 metrů na 8 x 6 metrů. Byla přistavena i malá věž se zvonem. Když přestával zdejší kostel stačit počtu poutníků, byly k němu přistaveny ještě další dvě kaple. Vznikl tak výstavný chrám se dvěma věžemi. Kostel je nejvýše postavenou sakrální stavbou na Moravě. Chrám Nanebevzetí Panny Marie posvětil v roce 1748 olomoucký biskup František Troyer. V roce 1784 postihla svatyni velká pohroma, když na základě císařského výnosu o zákazu všech poutí byl chrám odsvěcen. Kostel byl zbaven veškerého vybavení, dokonce i střechy, čímž byl odsouzen ke zřícení. Lidé se však poutní tradice nevzdali a putovali i k zarůstající ruině. Po napoleonských válkách už nikdo procesí nezakazoval.

V roce 1879 požádala hanácká obec Dubany u Prostějova o povolení obnovit na vlastní náklady chrám a vodní kapli na Hostýně. Trvalo dlouho, než se podařilo chrám i kapli opravit. Důležitost Svatého Hostýna vyplývá i ze skutečnosti, že z něj byl převezen do Prahy kámen na základy Národního divadla. Obnovený chrám slavnostně posvětil brněnský biskup František Seleský Bauer. Slávy se zúčastnilo na 100 000 věřících. Další rána postihla Hostýn za nacistické okupace a pozdější komunistické totality, když byla činnost Matice svato-hostýnské násilně přerušena, ale i přesto sem putovali poutníci samostatně nebo v malých skupinkách.

Dnes nám už nikdo nebrání v návštěvě chrámu na Hostýně. Můžeme si sem udělat pěkný výlet, účastnit se duchovních cvičení, vydat se na pouť sami nebo s některou farností. V letošním roce se naši farníci za Pannou Marií vydají společně s věřícími ze sousedních Kokor.

Jarmila Ulehlová, Rokytnice

Foto: Člověk a víra / Josef Polehna

Dosáhli cíle: Klement Maria Hofbauer

Narodil se na 2. svátek vánoční, 26. prosince 1751, tentýž den byl pokřtěn v Tasovicích u Znojma na rakouských hranicích. Jméno dostal podle evangelisty Jana. Do matriky byl zapsán jako Jan Hofbauer, což je překlad otcova příjmení do němčiny. Otec byl Čech, původně se jmenoval Pavel Dvořák, pocházel z Moravských Budějovic, maminka Marie, rozená Steerová, byla dcerou tasovického rychtáře, který provozoval řeznictví. Jan byl devátý z 12 dětí. Když 12. dítě přišlo na svět, jeho otec už nebyl naživu. Uvádí se, že po tatínkově smrti dovedla matka chlapce ke kříži a řekla mu: „On je nyní tvůj Otec! Ať mu děláš stále radost!“ Je zřejmé, že v tu chvíli přijal Jan s dětskou opravdovostí mužné odhodlání dostát tomuto matčinu přání.

Jan se vyučil u mistra pekařského Františka Dobše ve Znojmě. Měl velkou touhu stát se knězem, ale neměl na to prostředky. Po mnoho let ho tato touha vedla po různých poutních a poustevnických cestách spolu s přítelem Petrem Kunzmannem. Když se vydali na cestu do Říma, zastavili se v neobsazené poustevně v Tivoli. V té době jako poustevník obdržel od biskupa jméno Klement podle biskupa, mučedníka Klementa z Ankyry, jméno Maria přijal později, z velké úcty k Panně Marii. Petr byl přejmenován na Emanuela. Později oba opustili poustevnu, Petr se vrátil domů. Klement šel do louckého kláštera, kde mu místní představení umožnili navštěvovat chlapeckou klášterní školu, takže jako jednadvacetiletý usedl vedle malých žáčků a zůstal čtyři roky.

Poté Klement odcestoval do Vídně, kde pracoval jako pekař, aby si vydělal na studium. Kromě práce v pekárně ministroval ve vídeňských kostelech. Uvádí se, že za prudkého lijáku obstaral fiakr třem marně čekajícím dámám. Když se promoklý vrátil, pozvaly ho ženy, aby si přisedl. Na otázku, jak se mu mají odvděčit, jim Klement sdělil své vroucí přání - studovat a být knězem. Tak se jeho sen splnil, ženy uhradily většinu nákladů na jeho studium. Během studií se také seznámil s misijním sborem sv. Alfonse, s redemptoristy. Bylo to období silného josefínství. Klement se snažil tolerovat učení profesorů, kteří pod tlakem vlády také učili věci, které nebyly zcela katolické. Je znám ale také incident, kdy Klement vstal uprostřed hodiny a řekl: „Pane profesore, to, co přednášíte, už není katolické.“ Odešel do Říma, aby

tam studoval spolu se svým přítelem Tadeášem Hüblem. (Narodil se 26. října 1760 v Čermné, nyní Dolní Čermná na Pardubic-ku, na vyšší gymnaziální studia se vydal do Vídně. V katedrále sv. Štěpána dal lístek s prosbou o nějaké zaměstnání. Lístek našel o 10 let starší Jan, vyhledal jej a vyprosil i pro Tadeáše u svých dobrodinek finanční podporu. Tak se stali přáteli.) Potom se vrátili do Vídně. Doba nepřála zakládání nových kongregací a klášterů v tehdejší Rakousku. Oba zamířili v únoru 1778 do Varšavy, kde bylo bratrstvo svatého Benona, které mělo za cíl podporovat cestující cizince, ošetřovat nemocné, starat se o děti a sirotky. V době jejich příchodu hledalo bratrstvo kněze pro svůj kostel. V samých počátcích svého pobytu se Klement Hofbauer soustředil na sirotky, pro které založil sirotčinec a školy pro dívky i chlapce. Na tyto aktivity potřeboval peníze. Přátelé z Vídně pořádali sbírky a nestyděl se ani žebrot. Uvádí se, že když žebrot v hospodě, jeden z karbaníků mu plivl do tváře a Hofbauer na to řekl: „To bylo pro mne - a nyní mně dejte něco pro sirotky!“

Po více než dvacetiletém hledání se Klement rozhodl vstoupit do kongregace redemptoristů. Dne 24. října 1784 přijal řeholní roucho a 19. března 1785 složil svaté sliby. Na kněze byl vysvěcen 29. března 1785. Více než 20 let působení redemptoristů ve Varšavě ukončily napoleonské války. Kongregace redemptoristů byla z Varšavy vykázána 17. června 1808. Klement odešel do Vídně, věnoval se prostým lidem, o které se staral, navštěvoval nemocné, přinášel jim útěchu i finanční pomoc. Scházela se kolem něho mládež a předával jim poklady víry. V roce 1813 se stal duchovním správcem v klášteře sv. Voršily v

Jánské ulici. Pozvedl život kostela jako ve Varšavě, dbal na okázalost bohoslužeb a obnovil kázání. Stal se vyhledávaným zpovědníkem, rádcem lidí ve Vídni. Vydával časopisy Listy míru, Olivové listy, Nedělní list pro mládež.

Klement Hofbauer zakusil ještě mnoho trpkostí, byl sledován policií, šikanován a často vyslýchán. Nepřátelé chtěli dosáhnout jeho vypovězení z Rakouska. Nakonec se vše obrátilo v jeho prospěch. Císař František I. schválil pravidla založení kláštera redemptoristů. Tohoto významného dokumentu, který uvádí kongregaci do Rakouska, se však Klement nedočkal, zemřel 15. března 1820. Byl pohřben na hřbitově Mary-Enzersdorf. Dne 19. dubna 1820 byl oficiálně povolen pobyt redemptoristů v Rakousku, byl jim přidělen kostel Maria am Gestade a přilehlá budova Pasovského dvora. Klášter s kostelem zůstal do dnešních dnů mateřským domovem redemptoristů. V roce 1859 dal kardinál Rauscher první podnět k Hofbauerovu blahorečení. Dne 5. listopadu 1862 byly jeho ostatky převezeny a uloženy v kostele redemptoristů Maria am Gestade. V roce 1888 byl prohlášen papežem Lvem XII. za blahoslaveného. Papež Pius X. jej 20. května 1909 svatořečil a v roce 1914 ho prohlásil za patrona Vídně.

Dodnes je Klement Maria Hofbauer uctíván věřícími jako muž víry, který vyvedl církev především v Evropě z krize osvěcenství zpět k pravé zbožnosti. V tom je význam a odkaz i pro přítomnost: vrátit se k těm pravým hodnotám, na kterých křesťanská Evropa vyrůstala.

*Z různých internetových zdrojů sestavila
Anna Smětalová, Rokytnice*

Farní knihovna

V dnešní době, kdy je moderní všechno řešit přes počítače, byl dán návrh na vybudování farní knihovny, kterou zatím nemáme a která nám chybí. V mnoha farnostech knihovny mají a navštěvují je farníci z okolí. Rádi bychom tento návrh uskutečnili. Chtěli bychom zde mít zastoupeny knihy různých žánrů: biblistiku, historii, čtení pro děti a mládež, duchovní život, náboženské romány, životopisy svatých, dogmatiku, romány. Všechno podle možností. Podle zájmu by se dala rozšířit o další věci, o které by byl zájem. Samozřejmě je to otázka času, protože nemá smysl něco začínat, dokud není vše připraveno. Nábytek do knihov-

ny máme, nyní ještě zbývá připravit dostatek knih. Své místo najde knihovna v přízemí farní budovy v Rokytnici. Pro začátek by mohla být otevřena v neděli po mši svaté v Rokytnici a v úterý před nebo po mši svaté, podle zájmu čtenářů.

Tímto bychom vás chtěli požádat o zamyšlení, jestli nemáte k dispozici vhodnou literaturu pro tento účel, případně zda nevíte o někom, kdo by ji mohl věnovat farnosti a posloužila by tak dalším lidem k radosti i poučení. Předem děkuje

redakce Kaštánku

Po stopách J. A. Komenského

V letošním roce jsme si připomněli 430. výročí narození Jana Amose Komenského (1592 - 1670). Tento významný moravský rodák zanechal nesmazatelnou stopu snad v každém z nás. Jistě si všichni s jeho jménem vybaví přídomek učitel národů. Komenský ve své době způsobil doslova revoluci ve školství. Neméně důležitá však byla i jeho práce kartografická a nejpodstatnější částí jeho díla jsou spisy teologické a filozofické, neboť byl biskupem jednoty bratrské a celý život usiloval o její návrat do českých zemí. (Po vydání Obnoveného zřízení zemského – 1627 (Čechy), 1628 (Morava) - byli nekato-lickí vyhnáni ze země, nebo museli přestoupit na katolickou víru.)

S touto významnou osobností se můžete blíže seznámit na poznávacím zájezdu **Po stopách J. A. Komenského**, který pořádá brodecká farnost v **sobotu 17. září 2022**. Putování do minulosti zahájíme v **Přerově v Památníku Jednoty bratrské**, kde započal mladý Ko-

menský své studium i učitelskou dráhu. Dalším jeho životním mezníkem se stal **Fulnek**, který ho přijal jako učitele a kněze. Právě sem povedou naše další kroky. Bonusem bude návštěva výstavy **Dětské hry; mezi modlitbou a prací**, kde si můžeme vyzkoušet hry ze 17. století. Navštívíme také **Žákovský háj**, kam vodil své žáky.

Závěr bude patřit ztišení. Navštívíme nedaleké poutní místo u Spálova - **Pannu Marii ve Skále**. Podle pověsti zde právě během 30leté války uzdravil zdejší pramen smrtelně raněného vojáka. V 19. století na tomto místě dokonce zřídili lázně. Dnes se zde koná vždy 8. září pouť.

Po celý den budete mít možnost získat odpovědi na vaše případné otázky týkající se historie. Kapacita zájezdu je omezena počtem míst v autobusu, tak s přihlášením neotálejte.

Více podrobností na www.farni-musle.cz nebo na plakátku.

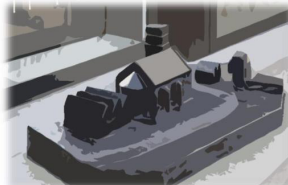
Jitka Navrátilová, Brodek

POZNÁVACÍ ZÁJEZD

PO STOPÁCH J. A. KOMENSKÉHO

VĚNOVÁNO 430. VÝROČÍ JEHO NAROZENÍ

Odjezd: 17. září 2022 v 8:00 z Brodku (zastávka Masarykovo náměstí)

- Program:**
- 1) Návštěva Památníku Jednoty bratrské v Přerově
 - 2) Muzeum J.A. Komenského ve Fulneku (nová expozice)
 - 3) Výstava Dětské hry. Mezi modlitbou a prací
– možnost vyzkoušet si hry ze 17. století
 - 4) Procházka Žakovským hájem (aneb kudy kráčel Komenský)
 - 5) Návštěva poutního místa Panna Maria ve Skále (u Spálova)

Cena za dopravu:

jednotlivec	300 Kč / osobu
rodina	250 Kč / osobu
studenti SŠ, VŠ	150 Kč / osobu
děti do 15 let	zdarma

Vstupné do muzea: dospělí 50 Kč, žáci, studenti, senioři 30 Kč,
rodinné (2 dos. + max. 4 děti) 100 Kč, do 6 let zdarma

Přihlášky

ke stažení: www.farni-musle.cz
 emailem: jitnavratilova@seznam.cz
 tel.: 602 160 551

nebo osobně: Majetinská 488, Brodek u Přerova

"NEBOŤ KDEKOLIV JSOU DVA NEBO TŘI
v mém jménu
TAM JSEM JÁ UPROSTŘED NICH."

MATOUŠ 18,20

Makreli: chole přílo
miso, na které ho nemís
a machinách a seltou. →

→ Do srdším mapis,
ma ce se v leká nejvíc kous.

POZVÁNKA NA ZAHRADNÍ SLAVNOST

V neděli 17. července

se sejdeme na faře v Rokytnici

K tanci i poslechu nám zahraje oblíbená skupina Okybača.

Zahájení slavnosti v 15:00

Můžete se těšit na

občerstvení z udírny – čepované nápoje

za příznivého počasí možnost pozorování slunečních protuberancí (lidově „fontány“ ve sluneční atmosféře) na dalekohledech z prostějovské hvězdárny – hry pro děti – dobrovolný příspěvek

Očekávané události

Primiční mše svatá

P. Pavel Fiala

Křtomil – hřiště (farnost Dřevohostice),
neděle 3. 7. v 15.00

Dny lidí dobré vůle

Velehrad pondělí 4. až úterý 5. 7.

Letošní velehradské slavnosti připomenou 100. výročí založení organizace Charita ČR, a také zahájí přípravy na nadcházející 100. výročí smrti Antonína Cyrila Stojana (+1923). Více o programu na www.velehrad.eu

Pout' do Majetína

ke cti sv. Cyrila a Metoděje

úterý 5. 7. v 10.45 (mše)

Odchod pěších poutníků je od kostela z Rokytnice v 8.15 a z Brodku v 9.30. Motorizované účastníky prosíme o místo v autě na zpáteční cestu.

Farní pout' na Svatý Hostýn

středa 6. 7. (bus z farnosti Kokory)

Katolická charismatická konference

Brno – výstaviště, středa 6. až neděle 10. 7.

Bohatý duchovní program najdete na www.konference.cho.cz. Konference počítá i s programem pro děti.

Zahradní slavnost s cimbálem

Rokytnice – farní zahrada,
neděle 17. 7. od 15.00

Pout' u sv. Jakuba

Rokytnice, neděle 24. 7. v 10.45 (mše)

Nikodémova noc

Rokytnice, neděle 24. 7. ve 20.41

Brodek, středa 24. 8. v 19.50

Pout' u sv. Anny

+ 2. světový den prarodičů

Císařov – kaple, neděle 31. 7. v 10.45 (mše)

Letní tábor s Edenem

Bohuslavice u Konice,
pondělí 8.8. až čtvrtek 18. 8.

Celostátní setkání mládeže

Hradec králové, úterý 9. 8. až neděle 14. 8.

Děkuvzdání za úrodu

Majetín – kaple v Olši, neděle 14. 8. v 15.00

Lukostřelecké odpoledne

Brodek – Junák, sobota 27. 8. od 15.00

Arcidiecézní pout' rodin

Svatý Hostýn, sobota 27. 8. v 10.15

Společná pout' do Dubu

Nenakonice, sobota 3. 9. v 18.00 (anděl)
+ mše svatá v poutním kostele 19.00

Zahájení výuky náboženství

pondělí 5. 9. dle rozvrhu na přihlášce
(ke stažení na mušli)